

1

Annie was al bijna thuis toen ze beseftte dat ze haar telefoon in het restaurant had laten liggen. De kille septemberlucht kroop via de kraag onder haar jas en maakte duidelijk dat de zomer op zijn retour was. Het ritme van haar voetstappen, zacht klinkend op de stoep door de rubberzolen van haar schoenen, was even geruststellend als het getik van de oude klok die vroeger bij haar ouders op de schoorsteenmantel had gestaan.

De hoofdstraat was uitgestorven. Alle vaste pubklanten waren een poos geleden al naar huis gestuurd en de lichten in de appartementen boven de winkels waren bijna allemaal gedoofd. Zelfs een levendige plaats als Leaming on the Lye moest een keer slapen. Langzaam liep ze dezelfde weg terug als ze was gekomen. Afgezien van een vos die een steeg in schoot, herkenbaar aan de flits van zijn dikke, rode staart en ongetwijfeld speurend naar een rondslingerende vuilniszak of weggegooide kebab, was ze moederziel alleen.

Dit moment van de dag was favoriet bij Annie. Na haar warme, drukke avond in de keuken en het daaropvolgende afruimen en afwassen, terwijl de laatste gasten met een volle buik en rode wangen van de huiswijn vertrokken waren, kwam alles tot rust. Het bedienend personeel vertrok als eerste, nadat het tapijt was gestofzuigd en de tafels vast voor de lunch van de volgende dag waren gedekt. Het keukenpersoneel bleef nog even achter, vermoeid

en tegelijkertijd opgetogen omdat het weer een waanzinnig drukke avond had overleefd. Zodra de laatste pan was afgedroogd en de vloer was gedweild, vertrok Annie. De geanimeerde gesprekken klonken steeds zachter, terwijl ze via de binnenplaats naar de stille straten liep. Sinds de tweeling het huis uit was, waren haar koks haar plaatsvervangende kroost geworden. Even later was ze alleen. Na een zware werkdag was ze opeens omgeven door stilte. Ze was te moe om erbij stil te blijven staan, precies zoals ze het altijd graag had.

Verderop, over de weg naar het winkelcentrum, wankelde een man in een leren jack onder het gewicht van zijn metgezel, die als een zoutzak tegen hem aan hing. Lallend zongen ze ‘Hit me baby one more time’. Annie vervolgde haar weg terug en stond al snel weer voor de Pomegranate Seed, het restaurant dat haar echtgenoot, Max – de plaatselijke donjuan – en zij de afgelopen vijftien jaar hadden gerund.

Opzij van het gebouw pakte ze de klink van de poort naar de binnentuin. Een steil pad liep naar een compacte binnenplaats met aan de rechterkant een moestuin met verhoogde bedden en onverwarmde kassen en aan de linkerkant enkele verzakte treden die omlaagleidden naar de keukendeur.

De buitenverlichting flikkerde weer eens, dus viel op het grindpad alleen het zachte schijnsel van de vollemaan. Het maakte Annie niets uit; ze kende elk kuiltje in het pad en elk stukje waar de verweerde treden ook maar een beetje hielden. Ze bevond zich op vertrouwd terrein.

Ze grabbelde in haar zak naar haar sleutels en opende de deur. In de keuken was het gezoem van alle elektrische apparaten hoorbaar. De groene lampjes aan de bovenkant van de industriële koelkasten en vriezers lichtten fel op in de donkere, nog warme keuken. Al snel zag Annie haar telefoon op het roestvrijstalen aanrecht liggen, vanwege het rode signaal dat duidelijk maakte

dat er een bericht was binnengekomen. Het kille schijnsel van het scherm was duidelijk zichtbaar in de verlaten keuken.

Het bericht was afkomstig van Max. Sorry schat, het wordt laat. Jude heeft weer eens mot met Petra, dus ik ga een paar biertjes met hem achteroverslaan. xx M

Annie rolde met haar ogen. Het leek wel of Petra Jude bijna elke week uit hun appartement boven de pub zette. Ze stopte de telefoon in haar zak en stond op het punt om weg te gaan toen ze opeens iets hoorde in het restaurant. Ze verstarde. Shit, dacht ze, waarna ze haar hoofd in de richting van het restaurant boog en haar oren spitste.

Stemmen herkende ze niet, maar ze hoorde wel dat er iemand bewoog. Ze keek op haar telefoon om te controleren hoe laat Max zijn bericht had verstuurd. Met een beetje geluk kreeg ze hem te pakken in het stadium tussen nuchter en onaanspreekbaar in. Maar terwijl haar vinger nog boven zijn naam op haar scherm zweefde, floepte haar scherm op zwart omdat de accu leeg was, waardoor ze weer in het donker stond.

‘Potverdorie nog aan toe!’ foeterde ze. Maar toen deed de doffe bons van een glas dat op de biezen matten in het restaurant viel haar opschrikken. Met bonzend hart en opengesperde ogen hapte ze naar adem. En toen deed ze precies datgene waarvan ze tegen actrices in horrorfilms altijd riep: ‘Niet doen!’ – ze sloop in de richting van het geluid.

Haar plan was om achter de bar te glippen, waar de telefoon stond, om de politie te bellen. Jammer genoeg maakten haar rubberzolen op de vinylvloer ongeveer net zo’n geluid als wanneer je klittenband losmaakte, dus was ze gedwongen haar weg op haar tenen te vervolgen.

Toen de vage omtrek van de deuropening naar het zitgedeelte in beeld kwam, begon ze te kruipen.

Dit loungegedeelte bestond uit twee lange, met fluweel be-

klede muurbanken en lage salontafels (door het personeel tafel acht en negen genoemd), waar gasten konden genieten van een hapje en een drankje voor ze naar hun tafel gebracht werden. Annie bevond zich nu tussen de openstaande vaatwasser en de twee metalen vaten waarvandaan plastic slangen naar de tap leidden. Zo laag bij de grond hing de doordringende geur van verschaald bier en alcohol.

Boven het gezoem van de koelkast en de wijnkoeler uit was een zware ademhaling hoorbaar. Dichterbij dan haar lief was. Lieve help, wat moest ze nu doen? Ze kon moeilijk de politie gaan bellen, terwijl de inbrekers aan de andere kant van de bar meeluis-terden.

Maar ze moest wel iets doen! Ze weigerde schorriemorrie toe te staan er met haar zuurverdiende centen vandoor te gaan. Als ze haar geld wilden, moesten ze maar net als zij twaalvuursdiensten gaan draaien.

Ooit had ze ergens gehoord dat als er een roofdier op je af kwam, je dat het beste op de vlucht kon doen slaan door er keihard schreeuwend op af te sprinten. Aangespoord door een combinatie van woede en de aandrang om te plassen besloot ze die theorie aan de praktijk te toetsen. Nadat ze de elektrische vliegenmepper van een plank naast haar had gegrist, schakelde ze die in. Vervolgens telde ze tot drie, wat ze een paar keer herhaalde, voor ze diep ademhaalde en brullend achter de bar vandaan sprong. Met haar vlakke hand sloeg ze op de lichtknoppen op de muur, waarna het licht aanging. Nog steeds een geest op het oorlogspad belichamend zwaaide ze wild met haar mepper in de richting van de inbrekers.

Haar angstige geschreeuw en de abrupte overgang van donker naar licht hadden er even voor gezorgd dat ze de kluts kwijtraakte; daardoor duurde het even voor ze besepte wat ze zag. Op de bank voor tafel negen, op haar rug liggend en wanhopig en vergeefs

proberend haar naakte lichaam met kussens te bedekken (op een daarvan stond nota bene in geborduurde letters de tekst *KEEP CALM AND CARRY ON*), lag Ellie, de nieuwe serveerster. Pal voor haar, met een lid dat razendsnel van stijf naar slap ging en een van de blauwe theedoeken die achter de bar lagen tegen zijn tepels gedrukt, zat in geknielde positie Max, Annies echtgenoot.

Naderhand, terwijl Annie achteroverleunde tegen de met kraakhelder beddengoed bedekte kussens in haar hotelkamer, schoten haar allerlei rake, venijnige opmerkingen te binnen die ze haar man voor de voeten had kunnen gooien.

‘Het is niet wat je denkt!’ had Max uitgeroepen.

Achter hem was Ellie doodstil blijven zitten, haar ogen wijd open, alsof ze meende op die manier onzichtbaar te blijven. Idealiter zou Annie op dat moment iets snedigs hebben gesnibd als: ‘Aha, ik zie dat je onze nieuwste aanwinst probeert de fijne kneepjes van de klantenservice bij te brengen.’

Of: ‘O, ik snap het al: de stroom viel uit, waarna je kleren gek genoeg spontaan van je lichaam vlogen en Ellie zo bang werd dat je haar alleen nog kon kalmeren door je piemel in haar vagina te steken.’

In werkelijkheid had ze bij de aanblik van haar naakte echtgenoot, die overduidelijk de piepjonge serveerster aan het neuken was, terwijl zij, de vrouw die zesentwintig jaar lang al zijn onhebbelikheden had verdragen, voor hem stond, verslagen en wel en met zorgenrimpels rond haar ogen en een elektrische vliegennetje bungelend in haar hand, alleen maar perplexe klanken kunnen uitstoten als: ma... ma... hoe... neeto.

Vervolgens was ze struikelend naar achter gestapt, terwijl ze haar dij roosterde met de elektrische mepper en zachtjes jammerde.

2

In aanmerking genomen dat ze kort daarvoor de loop van haar leven drastisch had veranderd sliep Annie verrassend goed. Nog voor zonsopgang werd ze wakker en ervoer ze gek genoeg een soort roes. Ze belde Marianne, de chef-kok van de Pomegranate Seed, vertelde haar wat er was voorgevallen en droeg de verantwoordelijkheid voor het reilen en zeilen in de keuken aan haar over.

‘Wat een eikel!’ zei Marianne. ‘Laat alles maar aan mij over. Geen probleem. Hoelang denk je weg te blijven?’

‘Zo ver heb ik nog niet vooruitgedacht,’ antwoordde Annie. Met bonzend hart bedacht ze dat ze, afgezien van de twee komende dagen waarvoor ze bij het hotel gereserveerd had, geen plan had klaarliggen voor de dagen erna. ‘Wil je Max alsjeblieft helpen herinneren dat hij Mrs. Tiggy-Winkle te eten moet geven?’ vroeg ze. Mrs. Tiggy-Winkle was haar kat.

‘Weet je zeker dat het gaat?’ vroeg Marianne.

‘Klinkt het dan alsof dat niet zo is?’ was Annies wedervraag.

‘Eigenlijk wel,’ was Mariannes reactie. ‘Je klinkt gedeeltelijk normaal en gedeeltelijk manisch. Alsof je een of ander pepmiddel hebt ingenomen.’

Toen Annie lachte, klonk het schriller dan anders. ‘Het gaat prima!’ zei ze geforceerd vrolijk. ‘Echt! Niets aan de hand!’

Om zich heen kijkend in de hotelkamer realiseerde ze zich dat

elke kamer in het complex er identiek uit moest zien: een dertien-in-een-dozijn ‘modern’ schilderij boven het bed, een zilveren satijnen loper op het bed bij wijze van contrast met het grote witte vlak van het beddengoed, een bruine kunstleren stoel in de hoek en muren geschilderd in een lichtgrijze tint die ongetwijfeld werd aangeduid met een of andere idioot pretentieuze benaming als ‘nevelfloers’. Tegen de muur stond een tafel met daarop een föhn, een waterkoker en twee bekers op een plastic dienblad. Erboven hing een flatscreen. Een typisch honk voor vertegenwoordigers en vriendinnen op een uitje, en nu het toevluchtsoord voor een bedrogen echtgenote.

‘Zal ik naar je toe komen?’ vroeg Marianne.

‘Ben je gek. Nergens voor nodig. Iemand moet zorgen dat alles in de keuken op rolletjes loopt.’

En toen hoorde ze zichzelf opeens zeggen, bijna alsof haar mond onafhankelijk van haar hoofd opereerde: ‘Ze hadden er tafel negen voor uitgekozen. Die bank was nota bene mijn idee. De kleur van de bekleding heb ik uit een stalenboek gekozen. En weet je wat het rare is? Toen ik ze daar betrapte, kon ik alleen maar denken: overleeft het fluweel dit wel? Spermavlekken zijn altijd zo hardnekkig. Idioot, hè? Welke vrouw maakt zich nu zorgen over vlekken als ze haar man met een andere vrouw aan de gang ziet?’

Even was het stil aan de andere kant van de lijn.

‘Je denkt zeker dat ik gek ben?’ zei Annie.

‘Sorry,’ zei Marianne. ‘Ik was even afgeleid. Ik kan me niet meer herinneren in welke supermarkt die spermavlekkenverwijderaar verkocht wordt.’

‘Werkt dat ook bij fluweel?’ vroeg Annie.

‘Bij alle mogelijke materialen, volgens mij,’ antwoordde haar chef-kok.

‘Te gek!’ zei Annie.

‘Zo niet, dan kunnen we de bank altijd opnieuw laten bekleden.’

‘Ik denk niet dat ik ooit nog naar tafel negen zal kunnen kijken zonder dat het schaamrood me naar de wangen stijgt,’ zei Annie.

‘Dan zit er niets anders op dan af te zien van opnieuw bekleeden en de boel meteen in de hens te steken!’ vond Marianne. ‘Een rituele verbranding van tafel negen op de binnenplaats lijkt me geen gek idee.’

‘Ik betwijfel of het verbranden van banken onder het kopje “milieuvriendelijk” valt,’ was Annies reactie.

‘Weet je wat, we kunnen Max en Ellie samen met de bank in effigie verbranden. De ultieme afsluiting van deze rotperiode!’

‘Blijkbaar heb jij een duistere kant, Marianne, dus mijn keuken is in goede handen bij jou. Het personeel zal het niet wagen tegen jou op te staan.’

Terwijl ze in het hotel-restaurant ontbeet, complimenteerde Annie zichzelf met hoe ze de situatie het hoofd bood. Eigenlijk voelde ze zich prima. Maar toen ze terugkeerde naar haar hotelkamer, zag ze op haar telefoon tien gemiste telefoontjes, tien ongelezen appberichten, een stuk of twaalf berichten op Facebook Messenger en een e-mail, allemaal van Max afkomstig. Nadat ze alle berichten had gelezen, nam opeens een dodelijke vermoeidheid bezit van haar. Jammer genoeg benam die haar de lust om allerlei zaken te overdenken die om aandacht vroegen: het restaurant, de financiën, de tweeling, Max, Ellie en het einde van haar bestaan zoals ze het kende. Ze zette het geluid van haar telefoon zacht en kroop weer in bed, waar ze drie dagen lang niet meer uit kwam.

Haar telefoon lag zoemend op het nachtkastje. Ze negeerde het geluid, waarna het stopte. Maar daarna klonk het weer, en nog een keer. Zuchtend stak ze een futloze arm uit om op het scherm te kijken. Het was Peter. Ze nam op.

‘Hoi schat,’ zei hij.

‘Dag mama,’ zei Peter. ‘Alex is bij me. We hebben je op de speaker staan.’

‘Hoi mama,’ klonk Alex’ stem.

‘Hallo lieverd. Waar zijn jullie?’

‘Bij mij,’ antwoordde Peter.

‘Na het werk ben ik hierheen gegaan,’ vertelde Alex. ‘Morgen kan ik hier werken.’

‘O, dat is mooi,’ zei Annie.

‘Tja, we hebben vernomen dat ons thuisfront opeens verscheurd blijkt te zijn, dus...’ In plaats van zijn zin te vervolgen klonk er gestommel, gevolgd door een verontwaardigd: ‘Au!’

‘We bellen je om te zeggen dat we achter je beslissing staan,’ zei Peter.

‘Je had hem jaren geleden al de bons moeten geven!’ zei Alex.

‘Wat?’ zei Annie. ‘Tjonge, dit had ik niet zien aankomen. Wie heeft het jullie verteld?’

‘Oma,’ antwoordde Peter.

‘Ik had het kunnen weten,’ verzuchtte Annie.

De moeder van Max had zich de kans natuurlijk niet laten ontnemen om de jongens op de hoogte te brengen voordat Annie dat zelf had kunnen doen. Ze stelde zich haar schoonmoeder voor als een racepaard op leeftijd dat gehuld in een twinset over haar set in elkaar passende bijzettafeltjes sprong, waarbij ze de namaaklamp van Tiffany omstootte om als eerste bij de telefoon te zijn. Geen wonder dat Max zich gedroeg als zo’n prima donna: welke fouten hij ook maakte, wat haar schoonmoeder betrof lag het altijd aan iemand anders.

‘Het spijt me dat jullie het van iemand anders moesten horen,’ zei Annie, het gesprek hervattend. ‘Ik had jullie willen bellen, maar ik...’ Was aan het slapen, dacht ze. ‘Ik wilde eerst alles even op een rijtje zetten.’

‘We weten al dat papa allerlei affaires had, mama,’ zei Alex.

‘Lieve help! Echt? Hoe dan?’

‘Eh... we zijn niet achterlijk, hoor,’ zei Peter. ‘We weten het al jarenlang.’

‘Jarenlang? O nee!’ kreunde Annie. ‘Wat spijt me dat.’

‘Waarom zou het j^óu moeten spijten?’ vroeg Alex.

‘Het spijt me dat jullie dit te weten zijn gekomen,’ zei Annie. ‘Jullie waren nog maar kinderen. Als ouders er een potje van maken, zou dat niet het probleem van hun kinderen moeten zijn.’

‘Zoals ik al zei, we zijn niet achterlijk,’ herhaalde Peter.

‘Nee, natuurlijk niet,’ zei Annie. ‘Ik was degene die achterlijk was.’

‘Soms gebeuren er rottige dingen,’ zei Alex.

‘Een fraaie omschrijving van je jeugd,’ vond Annie. Haar hoofd bonsde, alsof iemand haar met een meloenscheepje probeerde te scalperen. ‘Weet je wat, stel maar een lijst op van alles wat we verkeerd hebben gedaan bij jullie opvoeding. Ik betaal wel voor jullie therapie.’

‘Daar zijn we al mee begonnen,’ zei Alex.

‘Zo erg was het nou ook weer niet,’ zei Peter op een toon die voor geruststellend moest doorgaan.

‘Aargh,’ kreunde Annie. ‘Wat een nachtmerrie is dit. Hoe kom ik hier in vredesnaam weer uit?’

‘Vroeg of laat valt iedere ouder van zijn voetstuk,’ zei Alex. ‘Dat is de normale gang van zaken. Onderdeel van het volwassen worden. Papa is er hooguit iets eerder afgevallen dan de meeste andere ouders.’

‘Wanneer ben ik van het mijne gevallen?’ vroeg Annie.

‘Jij staat er nog op,’ antwoordde Peter.

‘Maar we blijven hoop houden dat dat niet zo blijft,’ voegde Alex eraan toe.

‘We hopen wel op iets spectaculairs!’ zei Peter. ‘Een orgie waar een priester bij betrokken is, terwijl jullie knetterstoned zijn, of zoiets.’